

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.109 van 19 maart 2001
in de zaak A. 101.668/XIV-2600.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Pakistaanse nationaliteit, op 13 maart 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 19 februari 2001, aan verzoeker op 7 maart 2001 ter kennis gebracht;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 14 maart 2001

waarbij de terechtzitting bepaald wordt op vrijdag 16 maart 2001 om 12.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. BENOIT, die loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker verklaart zich voor de eerste maal vluchteling op 7 februari 2000.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken neemt op 10 februari 2000 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt deze beslissing op 29 februari 2000.

1.4. Verzoeker dient op 15 februari 2001 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken neemt op 19 februari 2001 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, die op 7 maart 2001 wordt bevestigd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze beslissing maakt de bestreden beslissing uit, die als volgt luidt :

"Betrokkene werd verhoord op 26 februari 2001 in het transitcentrum 127 bis, bijgestaan door een tolk, die de taal Urdu machtig is.

Betrokkene verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Sanda Kalan (Lahore). Dit is betrokkenes tweede asielaanvraag. Hij vroeg een eerste maal asiel aan op 7 februari 2000. De Dienst Vreemdelingenzaken nam hieromtrent een beslissing tot weigering van toegang die door de Commissaris-generaal werd bevestigd op 29 februari 2000. Betrokkene zou na zijn eerste vertrek uit Pakistan door de politie beschuldigd zijn van bankfraude en corruptie. Zijn vader en broer zouden om die reden door de politie zijn aangehouden en geslagen en als gevolg hiervan zou betrokkenes moeder betrokkene hebben aangeraden Pakistan opnieuw te verlaten, om zo verdere problemen te vermijden. Toen betrokkene zijn huis zou hebben verlaten en naar zijn vriend M. I. in S. zou zijn gegaan, zou de politie zijn huis zijn binnengevallen en zouden zijn gezinsleden verdwenen zijn. Op 9 december 2000 zou betrokkene Pakistan hebben verlaten om via Turkije op 28 december 2000 in België aan te komen en zich op 29 december 2000 een tweede maal vluchteling te verklaren.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene niet kon aannemelijk maken werkelijk terug te zijn gegaan naar Pakistan, aangezien hij niet in het bezit is van enig reis- of identiteitsdocument. Betrokkene blijft bovendien heel vaag bij het beschrijven van zijn reisweg naar Pakistan en kon niet aangeven op welke data hij op welke plaatsen was. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet kan aannemelijk maken problemen te hebben gekend na zijn terugkeer naar Pakistan. Betrokkene slaagt er immers niet in een coherent en gedetailleerd relaas te geven over de gebeurtenissen die zijn tweede vlucht zouden hebben veroorzaakt. Bovendien werd er tegen hem geen arrestatiebevel uitgevaardigd noch een rechtszaak aangespannen, en zou betrokkene na een verblijf van slechts drie tot vier uur zijn huis op aanraden van zijn moeder hebben verlaten.

Verder moet er worden op gewezen dat betrokkene de manifeste tegenstrijdigheden die aangetoond werden in zijn eerste asielaanvraag, niet weerlegt.

Ten slotte blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, met name een verslag van de Belgische Ambassade te Islamabad dd. 3 maart 2000, dat 'leden van politieke partijen, zoals de PPP en de Muslim League, als dusdanig niet om politieke redenen vervolgd worden. Hun leden worden noch gearresteerd, noch ondervraagd om redenen van politieke aard. Er worden wel degelijk mensen gearresteerd maar dan gaat het duidelijk om misdaden van gemeen recht, zoals fraude en dergelijke'. Betrokkene brengt geen gegevens aan waaruit blijkt dat hij, na zijn voorgehouden terugkeer naar Pakistan, omwille van zijn politieke overtuiging problemen met de Pakistaanse autoriteiten zou hebben en zijn land verlaten zou hebben omwille van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de weigering tot verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 19 februari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.1 ("Hoofdzakelijk"), op omstandige wijze uiteenzet dat voor zover de vordering tot schorsing betrekking heeft op het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, met name of al dan niet verder onderzoek noodzakelijk is, de Minister van Binnenlandse Zaken ten onrechte wordt aangeduid als

tegenpartij en dat zijn verweer slechts noodzakelijk is voor zover de vermeldingen in verband met het bevel het grondgebied van het Rijk te verlaten worden aangevochten met grondslag in artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat hij in het beschikkend gedeelte van de nota vraagt het schorsingsberoep onontvankelijk te verklaren voor zover gericht tegen de Minister van Binnenlandse Zaken en deze buiten de zaak te stellen;

2.2. Overwegende dat op grond van artikel 63/5 van voormelde wet van 15 december 1980, tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied van het Rijk die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling, geschorst worden; dat de Commissaris-generaal als tegenpartij dient beschouwd te worden wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken volledig opslorpt; dat de Minister van Binnenlandse Zaken dient beschouwd te worden als tegenpartij met betrekking tot de verwijderingsmaatregel ten gevolge van de beslissing tot weigering van verblijf; dat de Minister van Binnenlandse Zaken bijgevolg in de zaak moet blijven; dat op diens verzoek om hem buiten de zaak te stellen niet kan worden ingegaan;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende

noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker diligent en alert heeft gehandeld, vermits hij op 13 maart 2001 zijn verzoekschrift heeft ingediend, gericht tegen voornoemde bestreden beslissing van 7 maart 2001, waarbij tevens wordt rekening gehouden met de omstandigheid dat hij tengevolge van de betekening van een bijlage 39 werd opgesloten in het Transitcentrum 127 bis te Steenokkerzeel; dat bijgevolg is voldaan aan de eerste cumulatieve voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

3.2. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de zorgvuldigheidsverplichting.
Manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder het artikel 1 ,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldig-

heidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer hij in de bestreden beslissing zomaar, zonder gegronde redenen, stelt dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is en nalaat verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land grondig te onderzoeken.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van enige reis-en identiteitsdocumenten, waardoor hij niet aannemelijk maakt terug naar Pakistan te zijn gegaan.

Dat verzoeker dienaangaande wil opmerken dat in de ontvankelijkheidsfase, waarin verzoeker zich bevindt, de bewijslast ligt bij verweerder.

Dat verweerder derhalve in de bestreden beslissing, die besluit tot kennelijk ongegrond asielaanvraag, niet zomaar kan stellen dat verzoeker (niet) niet aannemelijk maakt terug naar Pakistan te zijn gegaan.

Dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker heel vaag is bij het beschrijven van zijn reisweg naar Pakistan.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat tijdens het verhoor in het Transitcentrum 127 bis aangaande zijn reisweg hem weinig vragen werden gesteld, zoals blijkt uit het verhoorverslag CGVS dd. 26.02.2001, p. 3.

Dat immers door verweerder werd nagelaten tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoeker grondig te ondervragen aangaande zijn reisweg, waardoor bijgevolg niet zomaar door verweerder in de bestreden beslissing later kan gesteld worden dat verzoeker vaag bleef bij het beschrijven van zijn reisweg.

Dat verweerder naliel rekening te houden met par 53 lid b van de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié' (Genève, september 1979) van het UNHCR. Daarin wordt gesteld dat 'l'examineur doit i) obtenir du demandeur qu'il présente son cas de manière aussi complète que possible et avec tous les éléments de preuve dont il dispose'.

Dat derhalve verweerder onterecht in de bestreden beslissing stelde dat verzoeker bij het beschrijven van zijn reisweg naar Pakistan vaag is, waardoor een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat voorts verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij problemen kende na zijn terugkeer naar Pakistan. Verweerder stelt onder meer dat verzoekers vrees moet gerelativeerd worden daar er nooit enige juridische stappen tegen verzoeker werden ondernomen in zijn land.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat hij ter staving van de feiten, waarop zijn asielaanvraag

gebaseerd is, dd. 5.03.2001 (een week na het verhoor) bewijsstukken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen overmaakte, -bewijsstukken waarvan verzoeker overigens het bestaan ervan tijdens het verhoor dd. 26.02.2001 reeds had gemeld (cf. verhoor-verslag dd. 26.02.2001 CGVS, p. 8 en 9).

Dat uit de door verzoeker neergelegde stukken duidelijk blijkt dat verzoekers leven in Pakistan in gevaar is, daar er arrestatiebevelen tegen hem werden uitgevaardigd waaruit blijkt dat verzoeker beschuldigd is door de rechtbank en door de politie gezocht wordt.

Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat de door verzoeker neergelegde bewijsstukken op te sommen en grondig te weerleggen waarom deze stukken niet werden weerhouden als bewijs van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land.

Dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, wanneer deze nalaat de neergelegde stukken op te nemen in het feitenrelaas en grondig en adequaat te antwoorden op de door verzoeker neergelegde bewijsstukken.

Dat verweerder de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissing nalaat de door verzoeker neergelegde stukken op te sommen en te weerleggen en duidelijk te argumenteren waarom deze niet werden weerhouden als bewijs van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land.

Dat verweerder onterecht in de bestreden beslissing stelde dat verzoeker niet aannemelijk maakte in zijn land geen problemen gekend te hebben, waardoor een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat voorts verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker de manifeste tegenstrijdigheden, die aangetoond werden in zijn eerste asielaanvraag, niet weerlegt.

Dat verzoeker opmerkt dat hij tijdens het verhoor in het transitcentrum 127 bis dd. 26.02.2001 (tweede asielaanvraag) door verweerder nooit met de tegenstrijdigheden, die aangetoond werden in zijn eerste asielaanvraag, werd geconfronteerd, waartoe verweerder nochtans, ingevolge de beginselen van behoorlijk bestuur, gehouden is.

Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelde dat verzoeker de manifeste tegenstrijdigheden niet weerlegde, waardoor een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat tenslotte verweerder ter ondersteuning van zijn bevestigende beslissing verwijst naar een

rapport van de Belgische ambassade, waarin gesteld wordt dat : 'leden van politieke partijen, zoals de PPP en de Muslim League, als dusdanig niet om politieke redenen vervolgd worden. Hun leden worden noch gearresteerd, noch ondervraagd om redenen van politieke aard. Er worden wel degelijk mensen gearresteerd maar dan gaat het duidelijk om misdaden van gemeen recht, zoals fraude en dergelijke'.

Dat verweerders informatie afkomstig van de Belgische ambassade evenwel weerlegd wordt door het rapport van het U.S. Department of State 'Pakistan Country Report on Human Rights Practices for 1999' dd. 25 februari 2000 ('arbitrary arrest, detention or exile, denial of fair public trial') aangaande de mensenrechten in Pakistan. Dat hieruit blijkt dat leden van oppositiepartijen onder generaal Musharaf-regime inderdaad nog vervolgd worden. Vooral na de staatsgreep van voormelde werden verschillende medewerkers en aanhangers van voormalig president Shari, behorende tot M.L., aangehouden. Verschillende van hen zijn nog steeds aangehouden. De door Sharif opgerichte antiterrorisme rechtbanken functioneren in Pakistan nog steeds als bronnen van politieke repressie. (cf stuk 4 [http : //www. state. gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/pakistan.html](http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/pakistan.html)).

Dat bovendien dient opgemerkt te worden dat veroordelingen wegens corruptie of fraude, waarvan verzoeker beschuldigd wordt, in een land zoals Pakistan waar er veel corruptie heerst en staatsgrepen plaatsvinden, niet kunnen los gezien worden van politieke afrekeningen (cf. U.S. Department of State 'Pakistan Country Report on Human Rights Practices for 1999' en de Corruption Perceptions Index, <http://www.transparency.de/documents/cpi/index.html>).

Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verzoeker bij een terugkeer niet kan rekenen op een eerlijk proces en er wegens zijn politiek engagement vervolging riskeert.

Dat derhalve blijkt dat verweerder zich onvoldoende informeerde alvorens een beslissing te nemen en naliet een tweede onafhankelijke bron te consulteren.

Dat verweerder onzorgvuldig te werk ging bij het nemen van een bevestigende beslissing ten aanzien van verzoeker.

Dat verweerder de bestreden beslissing, die besluit tot een kennelijk ongegronde asielaanvraag, niet afdoende motiveerde. Dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte.

Dat verweerder de feiten, waarop verzoeker zijn asielrelaas steunde, naliet grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951,

de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij zonder gegronde redenen in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, stelt dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is.";

3.2.1. Overwegende dat artikel 52, § 1, 2^o, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de Minister of diens gemachtigde toelaat de vreemdeling die het Rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en die aan de grens vraagt om als dusdanig erkend te worden, de toegang tot 's lands grondgebied te weigeren en te beslissen dat de vreemdeling dientengevolge door de met de grenscontrole belaste overheden zal worden teruggedreven wanneer de asielaanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A(2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die gevat is door een dringend beroep tegen dergelijke beslissing moet nagaan of voormelde bepaling op correcte wijze is toegepast; dat hij daarbij op zorgvuldige wijze moet te werk gaan; dat de Commissaris-generaal naar luidt van artikel 63/3, § 1, van voormelde wet de aangevochten beslissing bevestigt of beslist dat de betrokkene voorlopig toegelaten wordt tot binnenkomst, verblijf of vestiging, in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling;

3.2.2. Overwegende dat uit het dossier van de eerste verwerende partij blijkt dat verzoeker, naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag, op 26 februari 2001 werd verhoord in het transitcentrum 127 bis, bijgestaan door een tolk, die de taal Urdu machtig is; dat de bestreden beslissing dateert van 7 maart 2001; dat op 7 maart 2001 voornoemde beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoeker en aan zijn Advocaat; dat de Advocaat van verzoeker bij brief van 5 maart 2001 aan de eerste verwerende partij een kopie overmaakte van de stukken van verzoeker; dat deze stukken niet waren vertaald; dat het aan de eerste verwerende partij toekwam om een vertaling van deze stukken te vragen aan de Advocaat van verzoeker of eventueel aan verzoeker zelf, om de betekenis en de draagwijdte van de overgemaakte stukken te kunnen evalueren; dat hieraan een termijn kan worden gekoppeld, zodat de eerste verwerende partij alsdan de niet vertaalde stukken uit de debatten kan weren, wanneer geen vertaling wordt gevoegd; dat uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt dat de eerste verwerende partij de bestreden beslissing nam, onmiddellijk na ontvangst van de stukken, die de Advocaat van verzoeker overmaakte aan de eerste verwerende partij, zodat laatstgenoemde geen rekening hield met deze stukken, bij het nemen van de bestreden beslissing; dat een dergelijke handelwijze een inbreuk uitmaakt op het zorgvuldigheidsbeginsel; dat het enig middel van verzoeker in die mate ernstig is;

3.2.3. Overwegende dat is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

3.3.1. Overwegende dat op het tijdstip van uitspraak van huidig arrest, wat de derde voorwaarde van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2, betreft, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat in het onzorgvuldig

onderzoek van de tweede asielaanvraag van verzoeker,
door de eerste verwerende partij;

3.3.2. Overwegende dat is voldaan aan de derde
cumulatieve voorwaarde van voormeld artikel 17, §§ 1 en
2;

4. Overwegende dat is voldaan aan de drie
cumulatieve voorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van
de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst
dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van
de beslissing van de Commissaris-generaal voor de
vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2001 tot
bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de
Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van
verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te
verlaten van 19 februari 2001, aan verzoeker op 7 maart
2001 ter kennis gebracht.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeven-
duizend frank, komen ten laste van de eerste verwerende
partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op negentien maart
tweeduizendeen, door :

de HH.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

D. MOONS.